

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 215/05
01.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Латиновића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Николе Мићуновића, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа и саветника Врховног суда, Гордане Маравић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, решавајући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу, К. 151/04 од 12. новембра 2004. године, у седници већа одржаној, дана 01. марта 2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Шапцу, К. 151/04 од 12. новембра 2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Шапцу, К. 151/04, од 12. новембра 2004. године, оглашен је кривим АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. КЗ РС и осуђен уз примену одредаба члана 42. и 43. ОКЗ, на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју ће се урачунати време проведено у притвору од 06. августа 2004. године па надаље.

Оптужени је обавезан да у буџетска средства суда уплати на име трошкова кривичног поступка, колико буду утврђени посебним решењем и на име судског паушала новчани износ од 2.000,00 динара. На основу члана 65. ОКЗ, оптуженом је изречена мера обавезног лечења наркомана која ће се извршити у установи затвореног типа, односно установи за извршење казне – КПД Болница Београд, у трајању од једне године и чије трајање се урачунава у време изречене казне затвора.

Против ове пресуде, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат АА, због одлуке о казни, с`предлогом да Врховни суд преиначи првостепену пресуду, тако што ће оптуженом АА изрећи блажу казну затвора.

Републички јавни тужилац у поднеску, Ктж. 340/05 од 21. фебруара 2005. године, предложио је да Врховни суд одбије као неосновану жалбу браниоца оптуженог и потврди првостепену пресуду.

Врховни суд је у седници већа размотрио све списе кривичног предмета, заједно са побијаном пресудом и образложеним предлогом Републичког јавног тужиоца, па је оценивши наводе изјављене жалбе, нашао:

Жалба браниоца оптуженог АА није основана.

Испитујући побијану пресуду по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. Законика о кривичном поступку, Врховни суд није нашао у пресуди или поступку који је претходио њеном доношењу, битне повреде одредаба кривичног поступка, као ни повреде кривичног закона учињене на штету оптуженог.

Бранилац у жалби истиче да првостепени суд није у довољној мери ценио олакшавајуће околности које је правилно утврдио, а поред тога треба узети у обзир да оптужени добровољно прихвата лечење од болести зависности које ће бити спроведено на основу првостепене пресуде, односно мере безбедности која је истом изречена на основу одредбе члана 65. ОКЗ у установи затвореног типа.

Имајући у виду стање у списима предмета као и разлоге побијане пресуде, Врховни суд је оценио да су наводи жалбе неосновани и неприхватљиви. Ово пре свега јер у жалби нису истакнуте нове околности у смислу одредбе члана 41. ОКЗ, првенствено олакшавајуће.

Са друге стране, првостепени суд је правилно и ваљано утврдио и оценио олакшавајуће околности на страни оптуженог, па је ценио што је до сада неосуђиван, да је признао извршење кривичног дела, а из налаза вештака неуропсихијатра је несумњиво утврђено да је оптужени у време извршења кривичног дела био зависан од употребе психоактивних супстанци, па је његово понашање управо последица те зависности. Ради се о младом човеку који нема јасне животне циљеве, остао је без оца, што му је тешко пало, па првостепени суд правилно закључује да му на сваки начин треба помоћи.

С` тога је правилно првостепени суд оценио тежину и степен друштвене опасности учињеног кривичног дела и степен кривичне одговорности оптуженог, те у контексту наведених релевантних околности – оцењујући у смислу одредбе члана 42. и 43. ОКЗ, изрекао казну затвора оптуженом АА у трајању од једне године и шест месеци у коју ће се урачунати време проведено у притвору. Поред тога, изречена је мера безбедности обавезног лечења наркомана у установи затвореног типа у трајању од једне године, а време проведено на лечењу, урачунаће се у изречену казну затвора.

Оцењујући као правилне и ваљано образложене одлуку о казни, као и одлуку о мери безбедности које су изречене оптуженом АА, Врховни суд је истовремено оценио да не постоји у првостепеној пресуди несклад између релевантних околности које утичу на избор и висину кривичне санкције - одлуке о казни, односно мери безбедности, које су оптуженом изречене. Уз уважавање циљева генералне превенције, а посебно специјалне превенције, оптуженом је изречена казна затвора у адекватном трајању, која је као таква подобна да оствари сврху кажњавања прописану законом у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција (члан 5. став 2. и члан 33. ОКЗ).

Мера безбедности, како је већ претходно речено у разлозима ове пресуде, из члана 65. ОКЗ, изречена је сагласно закону и утврђеним релевантним околностима, што је првостепени суд поткрепио одговарајућим разлозима, па је оцена Врховног суда да ће у потпуности бити остварена сврха ове кривичне санкције, прописана кривичним законом, а то је да се отклоне услови или стања у којима учинилац кривичног дела може поновити исто дело (члан 60. ОКЗ).

Због наведених разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде, у смислу одредбе члана 388. Законика о кривичном поступку.

Записничар, Председник већа-судија,

Гордана Маравић, с.р. Никола Латинковић, с.р.

За тачност отправка